

ZUG^{-LIGETI} *cserkész*

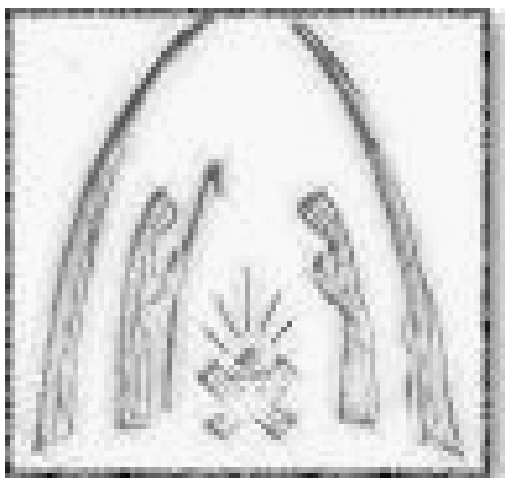
A 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.

Ára: 60 Ft

XII. évf. 10. szám – 2004. december

**„ÖrvendjeteK mindig az Úrban, ismét mondom
örvendjeteK, mert az Úr immár közel vagyon”**

Tartalom

Krisztus követése	2.o.	Trásylátogatás Pécssett	12.o.
Ádvent	3.o.	Népdalok	13.o.
Márton Áron rajtúra	5.o.	Ki ő és miért őt választottuk?	15.o.
Rajportya Dzsóval	6.o.	Bemutatkozik a Gyopár órs	17.o.
Jancsi és Juliska	7.o.	Miért jó...?	19.o.
Gyűrűk Ura	8.o.	A gyermek imája	21.o.
Hétköznapi kereszténység	9.o.	Isten éltesse Titeket!	24.o.
Öregcserkész	11.o.		

Fiam,
Amennyire magadból képes vagy kilépni,
olyan mértékben épülhetsz énbelém.
Ha belsőleg önmagadtól elszakadsz,
Istenhez kapcsolódsz. Kövess engem.
Én vagyok az út, az igazság és az élet.
Én vagyok az út, amelyen járnod kell,
az igazság, akinek hittel tartozol,
az élet, amelyen kívül másban nem érdemes reménykedned.

Én vagyok az eltéríthetetlen út,
a csalhatatlan igazság,
a soha véget nem érő élet.

Aki szeme előtt tarja parancsolataimat
és hozzájuk szabja életét,
az szeret engem.
Én is szeretni fogom őt,
kinyilatkoztatom neki magamat,
és magam mellé ültetem Atyám országában.

Rajta hát,
fogjunk neki együtt, velünk lesz Jézus.
Az lesz a segítőnk, aki vezet,
s előttünk lépeget.
Előttünk jár a mi királyunk, megvív értünk.
Kövessük őt!

/Kempis Tamás: Krisztus követése/

Ádvent

Ádvent van. A nappalok egyre rövidebbek lesznek. A nap már négy óra felé búcsúzik és csak nyolc óra körül kel fel. Ez a napsugár csak halovány mása a ragyogó nyári fénynek. A decemberi nappalok komorságában ez hiányzik. Talán a hó majd segít egy kicsit. Igaz még olyan hideg sincs. Ezen a télen még nem esett a hó, csak megmutatta magát, sejtetve a szépségét. Talán majd karácsonykor. Igen karácsonykor, hogy hirdesse azt, amit az ádventi koszorú jelez azzal, hogy egyre több gyertya gyullad meg rajta. Valami nagy fényességre irányítja a figyelmünket. Ez a fény, mint kétezer éve, mindennap hasonló módon születik meg. Először egy kicsit megszínezi az égboltozatot, színes foltokkal díszíti az eget. A várakozás percei éveknek tűnnek, mígnem hirtelen egy fénysugár jelenik meg, és innentől az események felgyorsulnak. A fény eláraszt mindent. Az a fenséges Fény, mely kétezer-négy évvel ezelőtt a népszámlálás idején érkezett közénk az éjszaka közepén.

Már fellobbant a gyertyaláng az adventi koszorún. Különleges időszak ez. Mire csontig ég mind a négy gyertya, ünnepet ül szinte az egész világ. Ünnepejük, hogy Isten belépett a világba, az emberiség világába, az én világomba. Csak az a nagy kérdés, hogy a sötétben, az élet sötétjében, a lelkem sötétjében tapogatózva keres engem, vagy ki van világítva a lelkem? Persze, hogy a lelkemet kivilágítva akarom a mindenség Urát várni. De hogyan? Miként cselekedjem, hogy engem ne az élet sötétsége, hanem az élet világossága töltsön el? Ki segít ebben?

Mindannyian készülünk a karácsonyra, arra, hogy megünnepeljük Krisztus születését.

Készületünkre jellemző a nyüzsgés, a rohanás, a tülekedés. Azonban lehetőségünk van visszahúzódní a nyüzsgésből az ádvénti gyertyák által beragyogott meghitt környezetbe, s családunkkal, barátainkkal, a templomi, a cserkész közösségünkkel alkalmanként részt venni a hajnali rorátén, ezzel indítva a napunkat, vagy legalább felűtni a szentírást, és egy-egy

napi részletet elolvasni belőle.

Karácsonyra készülűn olvasgatom az ádvénti időre kijelölt evangéliumi szakaszokat, s feltűnik előttem Keresztelő szent János alakja, aki odaállt a nép elé, és hirdette, amit Izaiás prófétánál is olvashatunk (Iz 40, 3-5): „Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenűnk ösvényét a sivatagon át! Minden völgyet töltsétek fel, minden halmot hordjatok el! Ami egyenetlen, váljék egyenessé, a hegyek ormai legyenek olyanok akár a völgy! Akkor megnyilvánul majd az Úr dicsősége, és mindenek látni fogják.” Keresztelő János hirdeti az Úr eljövételét és a megtérés szükségességét. János nem valami győnge ember, ki nádsál módjára ingadozik, hanem erős, szilárd a hitben, egészen önmagát Istennek átadó ember. Imádságban és bűnbánatban készül fel küldetésének teljesítésére, arra, hogy előkészítse az utat Krisztus számára. Nem mondja magáról, hogy ő az, akinek el kell jönnie, hanem alázatosan csak azt: Készítsétek az utat, illetve egyengessétek az ösvényeket. Nem önmagának akar híveket toborozni, hanem csak a Messiást akarja hirdetni. Tökéletesen hűséges ahhoz, aki őt küldte. Ő csak az Úr érkezését készíti elő, és küldetése után csőndben eltűnik. Olvasva ezeket a Jánosról szóló szentírási szakaszokat, felmerűl bennem a kérdés: embertársaimmal való kapcsolataimban vajon én „útépítő, ösvényegyenető” vagyok-e? Magamnak taposok-e ösvényt, vagy az Úr ösvényein járva egyengetem azokat? A magam gondját-baját kürtölöm-e világgá, vagy Jánoshoz hasonlóan az Isten ígétjét hirdetem? Ha elvégeztem valamilyen feladatomat, várom-e, hogy elhalmozzanak dicséretekkal és mindenféle jutalmakkal, vagy alázatosan megvalloim, hogy azt nem a saját, hanem Isten dicsőségre tettem?

János szavai sajnos ma is nagyon időszerűek (Jn 1, 26): „Kőztetek áll az, akit nem ismertek.” Az új egyházi évben mindenkinek meg kell tudni fogalmaznia önmagában a választ arra, hogy mi célból van a világon. Küldetése mindenkinek más és más, de mindannyiunknak saját, egyéni küldetésűnk teljesítése mellett keresztény mivoltunkból fakadóan közös feladatunk, hogy keresztelő szent János példáján felbátorodva, szavainkkal, tetteinkkel, egész életvitelűnkkel rámutassunk

Krisztusra, és ezzel felhívjuk embertestvéreink figyelmét arra, hogy „térjenek meg és tartsanak bűnbánatot.” Hisz ez az advent feladat a számunkra is. A gőgös és az anyagiakkal eltelt szívek pusztájába kell kiáltanunk, s rámutatnunk Krisztusra, akit Keresztelő János így mutatott be (Jn 1, 29): „Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit.”

Az adventben olvasott szentírási szakaszokban Keresztelő szent János Krisztus tanújaként mutatkozik be, aki azért jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról, ami most érkezhetsz meg a szívünkbe. Véleményem szerint egész életünkkel Krisztusról kell beszélni, s így utat készíteni neki az emberi szívekbe. Így lesz az én lelkemben is világosság, és így fogom tudni igazán befogadni az élet világosságát, Krisztust, aki bennem is meg szeretne születni karácsonykor.

Török Laci atya

A Márton Áron raj és a novemberi hó

A Déli-pályaudvarról indultunk, útközben arab kereskedők szállták meg a vonatot (sál a fej köré csavarva, némelyikükön még napszemüveg is volt).

Első riadalmunk után a Gepárd őrs tagjait fedezhettük fel a kendők rejtekéből előbukkanni. Csodálkoztunk, hogy ilyen sivatagi forróság van, de a vonatról leszállva észrevettük, hogy a hideg és a csontig hatoló fagyos szél ellen védekeztek. (a napszemüveg természetesen a hóvakság ellen védett!)

Elindultunk sarkkörüi felfedezőutunkra. Térdigérő hóban gázoltunk a fagyos erdőben, persze 5 perc múlva a fele társaság beázott.

Jégtáblákkal harcoltunk a túlélésért és megálltunk egy erdei temetőnél, és ott imádkoztunk.

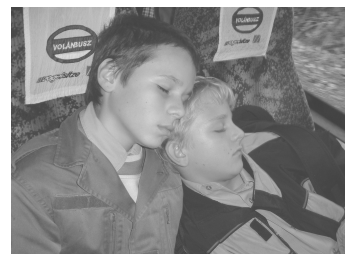
Amikor mindenki fáradt volt, megálltunk és elfogyasztottunk az otthonról hozott szendvicseket és elemorziát.

Túráztunk tovább a rengeteg erdőben a messzi cél érdekében. Sötétedés után megálltunk egy buszmegállóban és a buszra várva egy brutális játékot játszottunk – persze a vezetők szívták meg... (ne csodálkozzatok, ha Lacival gipszben találkoztok.)

A játékba úgy belemelegedtünk, hogy a busz majdnem nélkülünk ment tovább.

Felszállás után néhányunkon a végkimerülés jelei mutatkoztak (ami nem is csoda egy ilyen expedíció után).

Tatabányára menet megvitattuk a globális felmelegedés kérdését, melyet a mögöttünk álló nap abszolút mértékben igazolt. ☺ A pályaudvaron megettük a maradék majomkaját, és egy hatalmasat játszottunk.

Hazafelé menet az utazóközönség megcsodálhatta az új korosztálypulsinkat és a fergeteges alakizásunkat. Szerencsésen megérkeztünk a Déli-pályaudvarra, könnyes búcsút vettünk egymástól és meg sem álltunk a forró vizes fürdőkádig!

Móci, Gábor (Arató Máté és Tuller Gábor)

Rajportya Dzsóval

Az egész egy kísérteties őszi hajnalon kezdődött. Marien, a kissé butácska menyecske, a falu kis rosszéletűje, halottan és mereven és hidegen feküdt a földön. Kezében volt egy rúzs, feltehetően megmérgezték.

Több gyanúsított volt:

Kéjt, az iszákos tanárnő. Indítéka: Dzsóó. (valaha Kéjt vőlegénye volt, de Mérien közójük állt)

Kasszandra, a méregkeverő boszorkány. Indítéka: pusztá rosszindulat, és skizofrén mivolta...

Kleopátra, az egyiptomi kedves rokon. Indítéka: ki tudja?

Méri, a falusi asszony. Indítéka: túl jóban van Kéjttel...

Először is úgy döntöttünk, hogy megkeressük Dzsót, aki épp intézte a nászutat Mériennel a Niagarához. Eredetileg Dzsó nem szerepelt a történetben, de a Napraforgók beleszótték. Szóval ő lett portyának célja.

Két titokzatos várat is „átjártunk”. Közben két csapatra bomlottunk, és férfiasan megküzdöttünk. Utána megtömtük a bendőnkben tátongó úrt.

Végül is megtaláltuk Dzsót, aki nem tudott semmit, és kisebb párbaj tört ki ő és Kéjt között egy útközben talált fegyverrel. Ám aztán Bíró Ica csillapította a kedélyeket a fitness kazettáival.

Otthon megtaláltuk Mérien naplóját, ami bővelkedett helyesírási hibákban, ám ennek segítségével kiderült, összeesküvés történt.

A bíró (Ica) ítéletet hirdetett: Kéjt: fejvesztés, Méri: életfogytiglan, Kasszandra: karóba húztatás.

A kivégzés meghozta étvágyunkat, így hát úgy döntöttünk, eszünk. (nem holttesteket, hanem Scharle Julcsi által főzött finom levest és tésztát)

Lefekvés előtt még Iringó és Juli társasjátékát játszottuk, melynek a vallatás volt a lényege. Másnap hazaindultunk. Sajnos a vonaton egy kedves hölgy gyomornedveivel megszagosította a légteret...

The end

Áfonyák

Jancsi és Juliska

(avagy a Harangvirágok és a Skorpiók őrsi túrája)

Ez úgy kezdődött, hogy amikor sikerült megszabadulnunk a gonosz boszorkány karmai közül, jól összevesztünk, hogy melyik irányba kell hazamenni. Így indultunk el külön úton. Útközben útitársakra találtunk, akik végig kísérték bennünket. Mindketten nagyon jól éreztük magunkat. Hőembert építettünk, vizesek, sarasak lettünk és sokat mókáztunk új útitársainkkal. Útközben még a hó is elkezdett zuhogni.

Egyszer összetalálkoztunk egy réten. Sajnos itt is összevesztünk. Itt meg azért, mert mindketten be akartuk bizonyítani, hogy az az út volt a jobb, amelyiken mi mentünk. Ezért elhatároztuk, hogy karszalagletépős

játékkal fogjuk eldönteni, hogy kinek van igaza. Miután a nagy hideg ellenére végre felraktuk a karszalagjainkat, elkezdődött a játék. Végül döntetlennel végződött, így aztán kibékültünk, és elhatároztuk, hogy soha többé nem fogunk összeveszni. Viszont még mindig nem tudtuk, hogy merre kell menni. Szerencsére találoztunk egy varázslóval, akinek már az öltözékén is jót nevezhetünk: fekete detektív kabát, varázspálcája végén egy nagy csillag, amin csillámpor is volt, valamint egy vicces kalap volt a fején. Először azt hittük, hogy ő is gonosz, de aztán elmesélte, hogy ő is a boszorka ellensége, és már rég óta ki akarja űzni az erdőből. Ez a - mint kiderült - kedves varázsló, még a házát is megmutatta nekünk, sőt, sütit is kaptunk tőle.

Hazajutni is segített, mert épp egy új varázslógömbért ment be a városba, ezért egész úton végigkísért minket.

Itt a vége, fuss el véle!

Jancsi és Juliska
(na jó, Jezerszky Orsi és Szentiványi Matyi)

BLCSCS a "Gyűrűk Ura"!

(Új Aranycsapat született!)

November 6.án rendezték az országos cserkész kosárlabda kupát Gödöllőn a helyi Premontrei Gimnázium tornatermében. A tavalyi kudarcból (ezüstérem) fakadó elszántság és lelkesedés nem akadályozott meg minket abban, hogy késve érkezzünk a helyszínre. A tavalyi "blcszs-válogatott" több poszton kicserélődött, de így sem a legerősebb összeállításban lépett pályára csapatunk. A kezdőötös -csere hiányában- "leggyakrabban" a következő volt: Máté, Laci (csapatkapitány), Dudus, Vizsó és Csabi. A kezdetben mutatott teljesítményünkön még észrevehető volt a korai kelés okozta álmoság és természetesen az összeszokatlanság is. Ugyanakkor a 2*8 perces félidők alatt a hullámzó teljesítményünk ellenére magabiztos sikereket arattunk lelkes ellenfeleink felett. A csoportból elsőként továbbjutva, toronymagasan a legjobb statisztikával (legtöbb dobott-, legkevesebb kapott pont) készülhettünk a kieséses szakaszra. A negyed- és elődöntőben mutatta a legjobb formáját a csapat. Már az aranycsátára hangolva taktikus játékkal búcsúztattuk előbb pécsi majd gödöllői (házigazdák) ellenfelünket. A lányok fináléja után eljött számunkra a várva várt pillanat: esélyünk nyílt a visszavágásra a tavalyi döntőben -késes körülmények- között elszenvedett vereségért. Az addigiakhoz képest a címvédsre

balról jobbra: Némethy Laci (csk) Lakatos Máté, Ribianszky Miklós, Virág Zsolt, Virág Csaba

hajtó Prohászokak lényegesen nehezebb ellenfélnek bizonyultak. A kezdeti hibák miatt verszemet kaptak, ennek következtében (a tornán először) hátrányba kerültünk. Kisvártatva azonban a "szív" az "akarat" és a "rutin" hajtotta CSAPAT remekül védekezve, ritmust váltva átvette a kezdeményezést és nem sokkal később már a vezetést is, mondhatni helyre állt a világ rendje... A második félidőben taktikusan játszva (egy picit, az időt is húzva) már nem adtunk esélyt ellenfelünknek a fordításra. Annak ellenére, hogy a csoportmeccsekhez képest valamivel szerényebb produkcióval rukkolt elő a gárda, így is meggyőző játékkal (21-14) győztünk, arattunk a tudása legjavát nyújtó Prohászokak ellen. A "trónfosztást" követően a jó hangulatú díjátadó gálán szépen csillogó aranyéremmel honorálták (kimagasló) teljesítményünket. A szervezők mindannyiunkat biztosítottak afelől, hogy jövőre is rendeznek -reményeink szerint az ideihez hasonló jó színvonalon- cserkészkosárlabdakupát. Remélhetőleg ezen már újabb játékosokkal kiegészülve küzdhetünk a címvédsért. Hazaérve egy jó meleg fürdő után kissé szomorúan tapasztaltuk, hogy a honi média (Telesport, Nemzeti Sport) csekély érdeklődést tanúsított a rendezvény iránt... Ez a verseny remek lehetőséget nyújt a sportszerető lányoknak-füeknek, játéktudástól függetlenül. Tehát jövőre induljatok ti is a "Gyűrűk Urán"!

Hétköznapi kereszténység

Részlet Sík Sándor: A szeretet pedagógiája című könyvéből

Mikor a nagy indus költő, Rabindranath Tagore beutazta Európát, azt írta rólunk, hogy Európában vasárnapi kereszténységet talált és hétköznapi pogányságot. Itt az emberek őrzik a vallásosságot, mint az életnek valami keretét, mint valami szép régi bútort, de nem irányítja az életüket, nem tevékeny, nem élő. Kétségtelen, hogy vallási életünk általában inkább az ünnepnapokra van beállítva, mint a mindennapra. Milyen jellemző, hogy ha elvonultatjuk lelkünk szemei előtt az Úr Jézust ábrázoló képeket, amelyeket ismerünk, majdnem mind a nagy, csodálatos, ünnepélyes jeleneteket ábrázolják, a karácsonyt, a Kálváriát, a Golgotát, a feltámadást, a megdicsőülést. Csupa dicsőséges vagy fájdalmas, nagy, kivételes dolgokat. Az Úr Jézus az esztergapad mellett, az Úr Jézus a szemnek, fülnek, orrnak éppen nem gusztusos tömegek közepében szinte elveszve, az Úr Jézus az elhagyatott galileai utakon, napsütésben vagy hidegben ballagva tanítványai közt: az ilyen közönséges mozzanatokat nemigen ábrázoljuk. Gondolhatunk kedvelt Szűz Mária-képekre is: milyen szép kék palástban, a középkor vagy a barokk ízlésére emlékeztető drága, finom színes palástokban ábrázolják rendesen a Szűzanyát. Hol vannak a képek Máriáról a konyhában, vagy a mosóteknő mellett, holott az élő Szent Szűz bizonyára többet volt a konyhában vagy a mosóteknő mellett, mint olyan munkában vagy helyzetben, amelyről szép királynői képet lehet festeni. A szentek életrajzai is főképp a nagy dolgokat mutatják meg nekünk: csodákat, nagyszerű prédikációkat, kivételes adományokat, melyek a tömegek bámulatát vonták maguk után, de azt a súlyos elkedvetlenedést, az Istentől való elhagyatottságnak napjait, hónapjait, éveit, amelyek megpróbálnak minden szentet, ezeket nem-igen részletezik. Pedig egy hétben hat hétköznapi van és csak egy vasárnap.

Aki csak vasárnapi keresztény, az a kereszténységnek csak egy heted részét éli meg. Igaz, hogy a zsoltár azt mondja: „Boldog a nép, mely tud ünnepelni”, de mindjárt utánateszi: „A te arcod fényében járni- kelni.” Járni-kelni akkor is, amikor nincsen ünnep. Boldog a nép, amely hétköznapi is Isten arcának fényében jár. Az Úr Jézus, amikor felszólít bennünket követésére, azt kívánja, hogy aki utána akar jönni, az mindennap vegye fel keresztjét. Amikor az imádságról beszél, azt mondja, hogy szüntelenül kell imádkozni. Szent Pál szószerint is megmondja: „Akár esztek, akár isztok vagy bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek” (1Kor 10,31).

Pestalozzi egy kicsit nyersebben úgy mondja ezt, hogy a kecskeistállóban is vallásosnak kell lenni.

De hát miben különbözik ez a hétköznapi kereszténység az ünnepitől? Isten Isten, Krisztus Krisztus, az egyház egyház, a parancsok parancsok, az evangélium evangélium vasárnap is, hétköznapi is. Imádkozni kell vasárnap, de hétköznapi is. Szentmisét kell hallgatni az ünnepeken, de lehet hétköznapi is. A különbség nyilván nem a lényegben van, nem is a tartalomban, csak abban, hogy a hétköznapi hétköznapi alkalmakat ad a kereszténység átélésére: a hétköznapi, szürke, megszokott, kicsinyes, sokszor kellemetlen, sokszor szinte lehetetlen viszonyok közt, a hétköznapi untságában, talán fásultságában kell gyakorolnunk ugyanazt az egyet: a megvalósított kereszténységet. Aki megvalósítja életében a kereszténységet, az hétköznapi is megvalósítja. A galatákhoz írt levélben olvassuk: „Azt mondom, lélek szerint éljétek! A lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás" (Gal 5,16-26). És az efezusiakhoz: „Testvérek, nagyon vigyázzatok arra, hogyan éltek; ne oktanul, hanem bölcsen. Használjátok fel az időt, ne legyetek okatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata" (Ef 5,15). Csupa olyan kívánságok, amelyeket csak úgy lehet megvalósítani, ha hétköznapi magatartásunkban mutatkoznak meg.

De többről van itt szó, mint egyszerű magatartásról. Aki egyszer megvalósította magában a kereszténységet, miután állandóan aszerint viselkedik, ugyanazon elvek szerint, ugyanazon lendülettel vagy jóakarattal, annak lelkében lassankint kikristályosodik, szinte második természetévé válik az a valami, amit a magatartás kifejez. Egy életforma, egy életstílus alakul ki. Foerster a nagy pedagógus mondja, hogy aki hisz az Istenemberben, és az Istenember földi műveiben, abban lehetetlen, hogy ki ne alakuljon az olyan életstílus, ami aztán éppen a legkisebb dolgokban mutatkozik meg legjobban. A stílust esztétikai értelmében is az jellemzi, hogy a legnagyobb szerkezeti részekről a legkisebb részletekig érvényesül a műben, amelynek stílusa. Mint a gót templom stíluselemei (a csúcsív, a falak külső támasztékai, stb.) az épület legkisebb részeiben is érvényesülnek. Más formája, más életstílusa van annak, aki a kereszténység elvei és gyakorlatai szerint él, mint aki nem ismeri vagy nem követi Krisztust. Erre vonatkozik Szent Pál idézett mondata: „Vigyázzunk, hogyan élünk". És Szent Péter első levelében olvassuk: „Engedelmes gyermekként ne engedjétek korábbi, tudatlanságból származó vágyaitoknak, hanem a titeket meghívó Szenthez méltóan magatok is váljatok szentté egész életmódotokban" (1Pét 1,15). Egész életmódunkban: ahogyan eszünk, iszunk, ahogyan akármit cselekszünk, az mind egy stílust kell, hogy képviseljen. Newmannél olvasom: „Az az ember, aki vallásos, az vallásos reggel, délben és éjjel is. Vallásossága jellem, forma, mondhatnám stílus, mely lélekkel telíti minden gondolatát, szavát és cselekedetét. A vallásos ember mindent Istenben lát és mindent Istenhez mér."

Öregcserkészzet

Bécsi magyar-osztrák Gilde nap (2004. 11. 06.)

Okt.25-e az öregcserkészek Világszövetsége (ISGF) megalakulásának napja. Ezt a napot, mint a „Barátság” napját az öregcserkészek világszerte megünneplik, úgy mint Bi-Pi és Olave születésének évfordulóját (febr.22-thinking-day) és a cserkészek védőszentjének Szt. György napját (ápr. 24)

Idén az a megtiszteltetés érte a magyar Gilde öregcserkészeit, hogy a „Barátság” napját magyarok tarthatták Bécsben az osztrák Gilde meghívására.

Megkaptuk a meghívókat és a műsor tervét aminek alapján készülhetett a Báthory Cs.Cs. a kívánt műsor teljesítésére. A szereplők csoportját Szöksi állította össze. Ez a műsor néptáncból és népdalokból állt. Kíváncsi voltam a műsor értelmében egy kb. 50 kérdésből összeállított quízt a monarchia életéből.

Szállásunk a Mariahilfer –Gilde és a Cs. Cs. otthonában, egy hangulatos pincehelységben volt, fiataloknak polyfoamon, az öregek alá camping ágyat adtak.

Az osztrák Gilde öregcserkészei minden érkezőt unicummal, ill. fűtyűlős barack pálinkával kínáltak.

A vacsorához előkészített asztalokat piros-fehér-zöld szalvétával díszítették föl, valamint az asztalokon a virágokat is magyar színekből állították össze. A termet egyébként magyar és Gilde zászlóval, valamint Magyarországot bemutató óriás plakátokkal díszítették.

A fiatal cserkészek tánca és éneke olyan sikert aratott, hogy éjjel után meg kellett ismételniük a koreográfiát. Sokan gratuláltak nekünk, hogy ezek a jókedvű mezősegi népviseletbe öltözött fiatalok mennyire emelték a jó hangulatot. Jelen volt a teljes osztrák vezetőség is. A paprika okozta rossz hírek ellenére minden vendég örömmel vitte az ajándékba kapott erős, és édes pirospaprikát.

A quíz lebonyolításában a nyomógombok időnkénti meghibásodása némi gondot okozott, de végül is a nyertesek értékes ajándékokat kaptak. Főnyeremény: egy hét balatoni nyaralás 2 személyre teljes ellátással. A műsorszámok között élőzenére táncoltak a z öregek és fiatalok egyaránt.

Vasárnap a 10 órás szentmise után mindenki meghívást kapott a plébániára egy feketére és süteményre. Nagy szeretettel fogadtak és láttak el minket. Közben baráti beszélgetést folytattunk. Különösen tetszett nekik, hogy a fiatal cserkészek jó kedvükben itt is énekeltek. A fennmaradt időben ki-ki városnézésre ment, majd hazaindultunk.

Végeredmény: Ismét egyszer jó volt magyarnak lenni!

Schumicky Jenő

Trásylátogatás Pécssett

Nos, az elejét egy bocsánatkéréssel kezdeném (Lotti&Géza&Cseró felé), ugyanis a hazamenetellel történt egy kis baki. Azt mondtam hármójuknak, hogy a vonat 12: 53-kor indul vasárnap, csak hogy összekevertem a saját vonatom érkezésének időpontját, az ő vonatuk indulásának időpontjával sajnos. Nekem el kellett mennem egy előző vonattal, hogy visszaérjek Szegedre. De a többi nyavalyás el sem jött! Néhányat felsorolnék az alibik közül: Zsombi egy házibuliban vett részt vasárnap reggel (nem vagyok egy bulizós fajta, de azt tudom, hogy vasárnap reggel legfeljebb pizsama-parti van), Taz meg pecázott (szintén különös fagypony körüli időben), no mindegy. A nyilvános önálázás után, belefogok a leírásba.

Szombaton indultunk, a 7: 55-ös vonattal, ami tényleg akkor indult (ezt a vonatot nem én néztem ki), és már délre ott is voltunk. Az állomáson Eszter már várt ránk, vagy legalábbis ott volt. Első utunk egy Kolping-házba vezetett, amit Eszter nézett ki szállásnak. Itt lecuccoltunk, majd rövid kirándulásunk következett (négy óra felé már sötétedett), egy TV toronyhoz mentünk fel. Útközben Eszter mindenkit ki akart gáncsolni, nem tudom, hogy mi ütött belé, de ha lett volna elég hó, jól megfürdettük volna. Visszafelé egy elhagyatott játszótérre bukkantunk, ahol újra gyerekek érezhettük magunkat, pénzkidobás nélkül. Utána vissza a Kolping-házba, ahol őrsvetítő verést rendeztünk (persze a lányok is kivették a részüket belőle), majd játszottunk valami társasjátékot, és a két játék között megkóstoltuk a Lotty&Esztó-féle tejbeprízst. (nem tagadom, hogy a mosogatásnál elfogadtam volna valami jó erős kaparóeszközt, de ne bántsuk őket) Ezt követően megtekintettük Eszter kollégiumi szobáját. Hát az lenyűgöző volt! Szobatársai között találhattunk punkot is, rockert is, egyszerűen minden félért, ami egy jó társasághoz kell, vagy kellhet. Bátran ajánlom a pécsi kollégiumokat mindenkinek! Csak az volt a baj, hogy nem voltak ott. Később bevásároltunk a Tecsóban ezt-azt, majd hazaballagtunk a házba, mivel Eszter szerint busz nem volt (megjegyzendő, hogy 3-4 busz ment el mellettünk, de Eszter persze erre azt mondta, hogy azok távolsági buszok; khm, khm) Más érdemleges nem történt aznap azt hiszem, az viszont lehet, hogy egy kicsit összekevertem a sorrendet az események között, mert már régen volt.

Másnap reggel misére mentünk a "dzsámiba", majd a székesegyházat tekintettük meg. Ekkor nekem el kellett mennem, így számomra véget ért a móka, de a többieknek csak most kezdődött (hehe). Nem tudok sokat elmondani erről, állítólag stoppoltak szegénykéim. Sajnálom azért, hogy egy élménnyel szegényebb lettem.

Egyébként mindenkit megnyugtatok, hogy pompásan utaztam, ugyan egy kicsit fáradt voltam, de az nem tett semmit. (és még három percet késett is a vonatom)

Még csak annyit fűznék hozzá, hogy:

Holnap a ma múlt, mindörökké MAMUT!!!

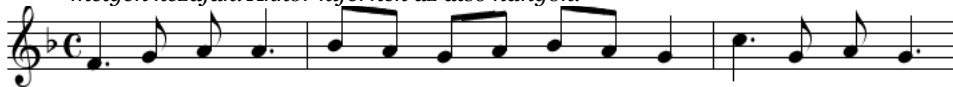
Varga Bence

Népdalok

Megpróbáltam a teljesség kedvéért mindkét éneknél az összes fellelhető versszakot közölni. Hogy ezek közül mi eredeti és mi plagizálás, senki nem deríti már ki. Az viszont tény, hogy a BLCsCsben a versszakoknak csak egy részét szoktuk énekelni. Ezeket csillaggal jelöltem meg.

Udvaromon arany vályú, arany kút

Egy megjegyzés: a dallam nem véletlenül olyan, amilyen. Ha más dallamot éneklünk, az egy másik dal. Sajnos cserkészkörökben elterjedt, hogy az „ordíthatóság” kedvéért a dallam második felénél egy oktávot felugranak. Ez nemcsak nem szép, de stílustalan is (Kodály: Magyar népzene, 1991 Budapest, Editio Musica). Persze a kezdésnél figyelni kell, hogy ne túl mélyen kezdjük. Akkor kiférnek az alsó hangok.

Ud - va - ro - mon a - rany - vá - lyú, a - ranykút, Ab - ból i - szik

a - ranyka - kas, a - ranytyúk, A - ranyka - kas mind azt ku - ko - ré - kol - ja:

A sze - re - tőm Ko - lozs - vár - on ka - to - na.

*Udvaromon arany vályú, arany kút,
Abból iszik arany kakas, arany tyúk,
Arany kakas mind azt kukorékolja:
A szeretőm Kolozsváron katona.

Házunk előtt mennek el a huszárok,
Édesanyám én is középük állok,
Én leszek az első század vezető,
Nem a világ ez a három esztendő.

*Dombon van a kolozsvári kaszárnya,
Akárhonnan fújja a szél találja,
Fújja a szél a kaszárnya tetejét,
De sok kislány siratja a kedvesét.

Eredj kislány, eredj, hogy ne lássalak,
Mer' én téged már régen meguntalak,
Úgy szerettél mindig az eszembe jutsz,
Jóságodért fizessen meg a Jézus.

*Udvaromon hármát fordul a kocsi,
Édesanyám, minden pakkom hozza ki,
Hozza ki a behívóleveletem,
Hogy a babám feledje a nevemet.

Édes anyám, ki a huszár, ha én nem,
Ki nyergeli föl a lovat, ha én nem,
Fölnyergelem a lovamat, a sárgát,
Körülfutom Erdélyország határát.

*Három kislány kimegy a temetőbe,
Mind a három letérdepel a földre,
Egy közülük fölsóhajt a nagy égre:
- M'ért is lettem katona szeretője ?

Borsa felől jön egy fekete felhő,
Szaladj kislány, mert megver a nagy eső,
Nem szaladok, kapok én még szeretőt,
Arra kérem a jóságos Teremtőt.

*Udvaromon hármát fordul a kocsi,
Édesanyám, a kapuját nyissa ki!
Hozza ki a behívóleveletem,
Kolozsváron nem tudják a nevemet.

*Udvaromon hármát fordul a kocsi,
Most viszik az anyósom akasztani,
Én teszem a kötelet a nyakára,
Úgy segítem őtet a másvilágra.

Nincsen nékem egyebem egy tetűnél,
Az is megdöglött a fülem tövénél,
Ezren jöttek el a temetésére,
Letelepedtek a fülem tövére.

Alig várom, este legyen

Giusto

A - lig vá - rom es - te le - gyen. Hogy a ba - bám o - da le - gyen.

5

Hadd me - hes - sek lúd ke - res - ni, a ba - bám - mal be - szél - get - ni.

Alig várom este legyen,
Hogy a libám oda legyen,
Hadd mehessek lúd keresni –
A babámmal beszélgetni.

Hajtsd ki babám a libákat,
Hadd csókolom meg a szádat.
Máma egyszer, holnap kétszer,
Holnap után harminckétszer.

*Meg akartam házasodni,
Galambot akartam fogni,
Galamb helyett ülöt fogtam,
Bánom, hogy meg házasodtam.

Széles a Balaton vize
Jaj de be mély a közepe,
Barna leány kerülgeti
Által akar rajta menni.

*Sarkantyúmnak réz a vasa,
Nől a babámnak a hasa,
Hadd el fiam, domborodjék,
Hogy a világ szaporodjék,
Hadd el fiam, domborodjék,
Hogy a magyar szaporodjék.

A házasság rosszra viszen,
A szerelem sírba teszen.
Gyenge vagy a házasságra,
Mer' elvisz a másvilágra.

Nagy (*Nagy Máté*)

Ki ő, és miért őt választottuk?

Sík Sándor

„Mi leszünk a virradat.” /Sík Sándor: Éjjeli őrség/

Ki volt ő? Ha lexikonos rövidséggel akarok szólni, ezeket írom: költő, író, piarista szerzetes, pap, nagy hatású pedagógus, a magyarországi cserkészlet motorja, egyik beindítója. Budapesten született 1889-ben, és ugyanitt halt meg 1963-ban. A pesti piarista főgimnáziumba járt, ahol igen korán, a negyedik osztály elvégzése után felvételét kérte a rendbe. Magyar, latint, görögöt, teológiát és filozófiát tanult. Több évtizedes munkásságából néhány könyv: Imádságoskönyv – amit a fiataloknak írt, Schütz Antallal; Szent magyarság – a magyar szentekről; A cserkészlet – amit a cserkészlet lényegéről írt; valamint sok pedagógiai, teológiai tárgyú tanulmány. Életének minden területén maradandót alkotott. Nagy hatással volt a pedagógia tudományára, az irodalomra, és a cserkészlet jóformán meg sem született volna nélküle Magyarországon.

Pályájának elején szembekerült azzal a problémával, hogy költő legyen, vagy pap. Akkor ez nem volt talán olyan egyszerű kérdés. Lelkivezetője biztatására lett mindkettő. Költészete meghatározó a magyar irodalomban. Elsőként kísérelte meg a Nyugat-áttörés által hozott új formákba önteni a személyes hitet. Költészetében megújította a vallásos verselést. Költeményeit mélyen áthatja az Istenhit, az Istenben való öröm. Természetesen híresek a himnuszai, zsoltár parafrázisai. Az Éneklő Egyház rengeteg olyan éneket tartalmaz, melynek ő szerezte a szövegét.

A magyarországi cserkészletet is ő oltotta be a mély Istenhittel. Akik dzsemborikon jártak, tapasztalhatták, hogy ennyiben is különbözünk a többi ország cserkészeitől. Mindannyian ismerjük a Megyeri Hitvallás című versét, amelyet a megyeri nagytábor kapcsán írt. Idézek ebből most egy rövid hitvalló részt:

„A Lélekben hiszek,
mely megzúdul ott, ahol akar.
Hiszem, hogy zúdul, akar és teremt.
Zúdul, s teremt miáltalunk.”

Ebben hitt, eszerint cselekedett, erre tanított, és tanít minket cserkészeket.

Nem csak költeményeit, életét is meghatározta a mély hit, Istenbe vetett bizalom. A tanítványai elmondása szerint rendkívül jó pedagógus volt. Sokat tett tanítványaiért, rengeteget beszélgetett, vitatkozott velük, és adott a véleményükre.

Olyan tanítványai voltak, mint pl. Radnóti Miklós. Pedagógiájába beleoltotta a cserkészeti pedagógiáját.

A raji jelmondatunk is természetesen tőle származik, nem állhatom meg, hogy ne írjam le azt a versszakot, amelyben benne van. Úgy érezzük ezzel az egész cserkészetnek meghatározza a feladatát, hivatását, azaz a mi feladatunkat, hivatásunkat. A vers címe: *Éjjeli őrség*.

„Cserkésztestvér, meg van írva:
Isten mozdul, felleg omlik,
Óra harsan és az éjnek
Síró mélye felszakad,
Akkor éber csepp tüzünkkel
Ébresztgetni álmodókat,
Keltegetni holtakat:
Mi leszünk a virradat.”

Végül álljon itt egy csapatunk számára fontos idézet az *Örökösök* című verséből:

„Az iskolaház folyosója sarkán
Zsibongva, fürgén, tavaszias tarkán
Mennek előttem a fiatalok,
A lépcsőfokokat hármával ugorván.

Amint egyik-másikkal összenézek,
Elnehezülnek vállamon az évek,
Olyan avultnak érzem magam,
Mint egy elszürkült történelmi képet.

De én kilépek rozsdás keretemből
S szürkült kezemmel, nem szürkült szívemből
Áldást intek a sietők után,
Atyai áldást, - a történelemből.

*Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak,
Vén magam helyett, örökösöskül,
Fiúk, fiaim, titeket ajánllak.*”

Ezek után talán mondanom sem kell, hogy miért választottuk őt névadónknak. Rajunk Sík Sándor életét példának, munkásságát, továbbgondolandónak, megvalósítandónak tekinti.

Ifa (*Hodász András*)

Bemutatkozik a

Gyopár Órs

A Gyopár Órs egészen pontosan 2003 szeptemberében alakult-igaz a kezdeti időkben kissé foghéjas létszámmal- ám mire kitavaszkodott, mi is megsokasodtunk. Tehát most valahogy így nézünk ki: Kriszti, Csobánka, Mariann, Bea, Magdus, Zsuzsi, Mariann, Eszter és Dodó. 9 belevaló lány, akik mindenre képesek: ha a helyzet úgy kívánja, akkor az egész tábor felébresztését éjszaka (holmi idegenlégiós miatt a hálósákunkba), minden ehető elpusztítását (az se baj, ha még mozog), s az egész napos túráktól sem riadunk vissza. Na jó, azért olyan is akad, amiért mi sem rajongunk: szöcskék, tücskök és egyéb kedvencek, no meg a velük járó gyanús neszek!!

Röviden rólunk ennyit, de ha felkeltettük az érdeklődésedet, akkor péntek esténként bátran meglátogathatsz minket!!

Üdvözlétét küldi a GYOPÁR ÓRS!!!!!!

Rongyos ember

kopogtatott be hozzá egy csikorgó téli reggel, ütötte, kopottan, dideregve kiskabátban és öt pengőt kért, hogy Hatvanba utazhassék, éhező családjához.

Látszott rajta, hogy maga se hiszi, amit mond, és boldog lesz, ha kap egy pengőt, vagy ötven fillért. Nagy pénz volt az akkor.

Szabó Miklós zsebébe nyúlt, kivett egy szép fényes ötpengőt, és odaadta az elképedten eliszkoló embernek.

Megrökönyödve mondtam:

-Miklós bácsi elhitte ezt a mesét? A sarki kocsmába viszi.

Mire Miklós bácsi angyal derűvel elmosolyodott:

-Tudom fiam, de ha ilyen télben én lennék ilyen ágrólszakadt, én is odamennék egy kupicára.

Azóta tudom, mit jelent megérteni azt is, amivel nem ért egyet az ember.

Gyökössy Endre: Mai példázatok.

Sík Sándor:

Tedd a jót!

Tekintet nélkül arra, hogy
Másoknak tetszik
Vagy nem,
Tekintet nélkül arra, hogy
Látják-e vagy nem,
Tekintet nélkül arra, hogy lesz-e
Sikere vagy nem,
Tedd a jót!
Tégy minden jót, amit
Megtehetsz,
Ott, ahol vagy,
Úgy, ahogy teheted,
Akkorát, amekkorát tehetesz,
De mindig, szüntelen ez legyen
A programod!

A vezető öngondoskodása

Így ír Szent Benedek jó másfél ezer évvel ezelőtt a vezető öngondoskodásáról!

„A felelős ne csak a közösségről és az egyes munkatársakról gondoskodjék, hanem önmagáról is, mert csak így lesz képes eleget tenni a többieknek is. Aki felelősséget vállal másokért, annak felelősen kell bánnia saját erőivel is. Ha folytonosan túlerőlteti magát, akkor nem tud valóságosan a közösség segítségére lenni, mert tudattalanul a közösségtől is többet fog követelni, mint a aminek a teljesítésére az képes. Ha erőimet a többiekre pazarlom, akkor tudattalanul különböző igényeket támasztok velük szemben, például azt, hogy mondjanak köszönetet nekem, vagy ugyanúgy köteleződjének el, mint én. Ha pedig a közösség nem teljesíti elvárásaimat, akkor megkeseredem, munkám folyamatos szemrehányás lesz a közösség felé, és büntudatot váltok ki munkatársaimból...Gyakran találkozom olyan főnökökkel, akik igen sokat dolgoznak, és nincsenek tekintettel az egészségükre, ugyanakkor azonban igen érzékenyek minden kritikára, és nyersen reagálnak rájuk: »A többiek először dolgozzanak ugyanannyit mint én, aztán majd ők is beleszólhatnak a dolgokba.« Észre lehet venni, hogy nem belső öröm serkenti őket munkára, hanem az a szándék, hogy elbújjanak a munkájuk mögé, és támadhatatlanná váljanak. Az a főnök, akit nem szabad bírálni, nem előljáró: nem jár elől, hanem elsáncolja magát munkájának és érzékenységeinek fala mögé.”

Megfontolandó gondolatok.

/Anselm Grün OSB: Életre vezetni – A vezetés elvei Szent Benedek Regulájában 137. l ./

Miért jó, hogy cserkészek vagyunk?

A cím alapján azt gondolhatjátok, hogy a cserkészetről lesz szó, és annak összes pozitívumáról. Remélem senkinek nem okoz csalódást, hogy nem a cserkészetről írok, hanem egy olyan témáról, aminek köze van cserkészetünkhöz. Csíkszentmihályi Mihály Flow című könyve alapján a szabadidőről, és annak veszélyeiről szeretnék nektek ajándékozni egy cikket. És hogy mi köze ennek a cserkészethez? Szerintem ez a cikk végére ki fog derülni...

A hétköznapi életben ritka, hogy különféle élmények zavartalan összhangba kerüljenek egymással, és hogy csak és kizárólag egy feladatra koncentráljunk. Vannak azonban olyan pillanatok, amikor teljesen feloldódunk egy tevékenységben, azaz átéljük az „**Áramlatot**”. Ez az áramlatélmény, azaz a „**Flow**” akkor jön létre, ha egy tevékenységben érzéseink vágyaink, gondolataink tökéletes összhangban vannak egymással. Ez akkor következik be, ha valaki világos célokkal és egyértelmű feladatokkal találja magát szemben. Vannak olyan tevékenységek, amelyek magukban hordozzák az ilyen állapot kialakulásának lehetőségét. Szükséges továbbá, hogy ezekben a tevékenységekben az egyénnek próbára kell tennie képességeit ahhoz, hogy egy feladatot megoldjon, tehát ideális az, ha a feladat se nem túl nehéz, se nem túl könnyű. Ezekben a feladatokban világosak a célok, van releváns visszajelzés, és a feladat nehézsége, és képességeink egyensúlyban állnak egymással. A figyelem rendezetté és lekötötté válik, az áramlatot átélő személy maximálisan összpontosít. A tudatból kiszorulnak a figyelemelterelő gondolatok, és az irreleváns érzések, eltűnik az én-tudatosság, a személy megsokszorozottnak érzi erejét. Az áramlat-élmény után éljük át a boldogságot. Az áramlatélmény tanulásra ösztönöz, arra, hogy új feladatokat keressünk, és egyre magasabb szintű készségeket sajátítsunk el.

Ideális esetben személyiségünknek állandóan gyarapodnia kellene, mikor örömmel teszünk valamit, ez azonban nincs így, mert a túlterheltség miatt gyakran a passzív kikapcsolódást, az előre gyártott „termékeket” választjuk, illetve sokan sajnos mesterséges nyugtatószerekhez, alkoholhoz, droghoz folyamodnak. A tökéletes élmény eléréséhez, ami fáradságos és energiaigényes feladat, sokszor túl fáradtnak, képtelennek és erőtlennek érezzük magunkat. Bár a szabadidő napjainkban az egyik legjobban áhított dolog, Csíkszentmihályi szerint a szabadidőt nehezebb élvezni, mint a munkát. Állítása szerint nem tanultunk meg bánni a szabadidőnkkel. Ferenczi Sándor írta le a „vasárnapi neurózis” - t, mely fogalmat arra a jelenségre használta, hogy betegeinek hisztériás rohamai vasárnap gyakoribbak voltak, mint hét közben. Ezen kívül Csíkszentmihályi említ néhány olyan megfigyelést, ami azt igazolja, hogy a szabadidő nem megfelelő eltöltése akár depresszióhoz vezethet. Bizonyos kutatások azt találták, hogy a mentális zavarok rendszeresen fordulnak elő nyaralás közben, vagy szabadság alatt. Egy másik adat arra vonatkozik, hogy nyugdíjazás után gyakran fordul elő krónikus depresszió. Megfigyelték továbbá, hogy a magányos, tétlen hétvégeken felszaporodnak a betegség jelző tünetek. Ez Csíkszentmihályi szerint abból adódik,

hogy az átlagember nincs felkészülve a tétlenségre, ami sok esetben szorongást okoz, az egyén motiváció nélkülivé válik, képtelen a koncentrálásra. Ebben az esetben gyakori, hogy pótszerekhez folyamodunk, ami lehet a televízió, tartalmatlan könyvek, szerencsejáték vagy akár az ital és a drog.

A szerző feltevése szerint kevesen képesek önerőből, belülről strukturálni pszichés energiájukat. Vannak olyan társadalmak, ahol rendszeresek az ünnepi rituálék. Ezen kívül a falvakban gyakori, hogy az emberek beszélgetnek egymással a főtéren, az utcákon. Bizonyos mediterrán országokban ugyanez kávéházakban történik. Ez a századfordulós Budapestre is jellemző volt, ahol a kávéházak a társadalmi élet fontos színterei voltak, és lehetőséget adtak a szabadidő eltöltésére. Csíkszentmihályi szerint ezek egyfajta megoldást jelenthetnek, bár ritkán juttatják az embert minőségi élményhez. Véleménye szerint az emberek az „áramlat” állapotában érzik magukat a legjobban, mert ebben az esetben jelen vannak világos célok, szabályok, és azonnali visszajelzés. Az ilyen típusú cselekmények irányítják figyelmünket, és követelményeket állítanak elénk. Szabadidőben ez akkor jelenhet meg, ha sportolunk, művészeteknek vagy kedvteléseinknek hódolunk, mert ezekben a tevékenységekben megjelenik az áramlat összes feltétele.

A fent említettek alapján tehát különbséget tehetünk az aktív és a passzív pihenés között. A Csíkszentmihályi által említett adatok szerint a kedvtelések 2,5-szer gyakrabban, a sport és a játék pedig 3-szor gyakrabban idéznek elő kiemelkedően örömteli állapotokat, mint a tévénézés. Ennek ellenére a felmérések azt mutatják, hogy a serdülők nagy része 4-szer annyi időt tölt tévénézéssel, mint sportolással, vagy kedvteléssel. Erre az lehet a magyarázat, hogy a passzív tevékenységek nem követelnek energiát, nem igényelnek felkészültséget, vagy koncentrációt. Emiatt könnyen és gyakran választjuk a pihenésnek ezt a formáját. Persze ezekre a tevékenységekre is szükség van, hiszen nem kívánnak annyi erőfeszítést, ritkán vezetnek szorongáshoz, és elengedettséget vagy közönyt eredményeznek. Meg kell azonban találni a mértéket, mert problémát jelenthet az, ha a passzív tevékenység a szabadidő kitöltésének első számú eszközévé válik. A szerző szerint a munkájukkal elégedetlen emberek és a magányos emberek hajlamosabbak arra, hogy a pihenésnek a passzív formáját válasszák. Ezen kívül azok is „kiegyeznek” a követelmények nélküli elfoglaltságokkal, akik más úton nem jutnak áramlatélményhez. Ezek szerint tehát, bár az aktív pihenés során „boldogabbak” lehetünk, és gyakrabban átélhetjük az „Áramlat” élményét, mégis gyakran választjuk a pihenés passzív formáját. Ezzel a kis cikkkel tehát mindenkit arra biztatnánk, hogy bár „fáradtságosabb” az aktív pihenés, de azért ne feledkezzünk meg róla. És itt zárójelben megjegyezném kedves túlterhelt testvérekimnek, hogy a pihenésről se feledkezzünk meg.

No, és hogy jön mindehhez a cserkészlet? Aki esetleg nem tudja, az gondoljon vissza erre a cikkre, amikor a legközelebbi őrsi portyáján felért egy magas hegycsúcsra, és „boldogan” tekint le arról...

Brigi (Kovács Brigitta)

Forrás:

Csíkszentmihályi, M. (1998).: Flow: és addig éltek, amíg meg nem haltak; a mindennapok minősége. Kulturtrade kiadó, Budapest.

Jókai Anna: A gyermek imája

Ide a ronda panelbe, hozzám. A kék égből jöttél, mondják, én meg a lila óvodából.

Nézd, a többiek alszanak már. Ketten vagyunk ébren.

A holdautó pörög és berreg.

A robotember nyikorogva lépked.

A lézerpisztoly villog és sívít.

Ezek az ajándékaim, bizony, most kaptam őket.

De Te csendes vagy, nincs semmi mutatványod. Csak fekszel itt a gipszjászolban. Mert Te jó vagy. A rossz én vagyok, mert szaladgálok, izgek-mozgok folyton. Fetrengek is, ugrálok is. És azt a nagyok nem szeretik. Azt szeretik, ha ülök vagy állok. De a legjobban azt szeretik, ha alszom.

Jézus-baba, tedd, hogy csak akkor kelljen aludnom, ha álmos vagyok. Maradj mellettem éjjel, amikor annyira félek. Mert jön lefelé a gonosz manó a csőben. Tudod, az, amelyik a rossz gyerekeket a lábuknál fogva behúzza és leviszi a csatornába. Ahogy a nagyok mondják, hogy ez megtörténhet. És akkor a fejem nem fog átférni a lyukon. Össze fog törni darabokra. Mert előbb utóbb ez lesz a vége. Még az anyukám is ezt mondja néha. Hogy értem jó a gonosz manó. Mégsem viszik arrább a csőtől az ágyat.

Értem jó a gonosz manó. Hacsak meg nem javulok.

Jézus-baba, segíts javulni! Meséld el, mi kell egy igazi, érvényes javuláshoz!

Ők már - tudod, ők itt - vajon végképp meg vannak már javulva? És hogy jobban hallják egymást, azért ordítanak? Csak egy kicsit vedd le a hangjukat, kérlek. A nyomogatós fekete irányítóval a távolból is megteheted. Amit nekem nem engednek megnyomni soha. Pedig jaj, de szeretném. Futtatni előre meg hátra a videón a képet. De az árt. És ami a holminknak árt, az a legtilosabb. A kár hamar megvan. S hiába nem akarattal, ők megvernek mégis.

Jézus-baba, szólj nekik. Látod, minden játékom tud valami izgalmasat. Te sem lehetsz butuskább. Hiszen ma este rád mutattak és úgy szólítottak: megváltó. Hogy ez pontosan mit jelent, nem értem.

van beváltás (forintot dollárra)

van kiváltás (láncot a zaciból)

van felváltás (ezrest a közértben)

van leváltás (ez érte az apukámat)

és visszaváltás is van, a sok-sok nehéz és bűdös üveggel.

De ez a megváltás - ez még valahogy homályos. Mindenesetre - ha ez valami jó dolog - váltás meg engem is. Ki ne hagyjál belőle.

Mert engem ki szoktak hagyni.

Az óvodában a játékból

ittthon a beszédből

az utcán a fagylaltból

és engem csúfolni is szoktak

az óvodában az orrfolyásért

otthon a kényeskedésért

az utcán a csámpás lábam miatt

Pedig - azt mondják - mindez csupa katonadolog, helyt kell állni, mert később jönnek azok a bizonyos nehézségek, de Te ezt nálam sokkal jobban tudod talán, hiszen téged

egyszer nagyon meg fognak kínozni, van erről egy képem, sőt föl is szögeznek majd egy keresztre.

- Ha ezt egyáltalán előre megmondták neked-, én ezért nagyon sajnállak, Jézus-baba, olyan kicsi vagy, és külön rám mosolyogtál, amikor a gyertyák égtek, talán még nem is olyan biztos, hogy ez a szörnyű történés meglesz, a tavasz még messze van, csak most kezdődött a tél.

Tanácsolom: próbálj egy kicsit lassabban nőlni. De ha mégis valamivel nagyobb leszel, hógolyózunk

és én fogok rád vigyázni,

kő a hógolyóban ne legyen,

persze vigyázz rád az anyukád is, itt van, egészen melletted. Szelíd anyuka, nincs karcos gyűrű a kezén. Ráér - csak ringat téged. Az apukád is csendes: nem randalíroz, csak békén örvendez. Akarták, hogy Te megszülessél. Pedig milyen szegények

istálló

szalma

és mindenféle állatok.

Nekem állatot nem engednek, elég gond vagyok nekik én magam is, mondják.

Bizony, szomorú, hogy ekkora gond vagyok szerencsétlen anyukámnak.

Ha elmennék innen, biztosan könnyebb lenne neki. De én nem merek egyedül elmenni.

Rosszaság

hogy lógok a nyakán, amikor siet,

hogy benyálazom az arcát,

amikor éppen kifestette magát,

hogy nyaggatom a meséért,

amikor a tévét nézi.

Igen, talán akkor lennék jó, ha hipp-hopp, nem lennék,

de azért, Jézus-baba, mégse engedd, hogy a gonosz manó darabokra szaggason a csőben,

hanem úgy intézd, hogy valahogy egészben maradjak, úgy vigyél el,

mert akkor, ha az anyukám mégis sírna értem, rögtön vissza tudnék jönni,

és akkor talán kapnék legalább egy plüssmackót, mert egyelőre ilyesmit sem kapok,

mert a mackó fölfeslik, és a fűrészpör a szőnyegekbe beleeszi magát,

helyette itt a lézerpisztoly, nem csinál kárt, nagyon ártalmatlan,

illik szépen megköszönni,

és volt ám nekem első apukám is

egyik napról a másikra elpárolgott, állítják mind a nagyok,

és - Jézus-baba - ez is rettenetesen félelmetes, hogy egy erős felnőtt csak úgy megy az utcán és hirtelen pára lesz belőle, mint a vízből, ha sokaig forraljuk,

és ez mindenkiel akkor megtörténhet, Jézus-baba, egészen váratlanul,

ezerért aztán félek a téren, különösen, ha fúj a szél, mert a szél még aztán a párát is elfújja.

Most is félek például.

De ha kiáltok, jönnek és megszigdnak.

És akkor még jobban félek.

Szerencsére szívjóságból ma este egy parányi fényt hagytak.

A Te csillagod világol a jászol fölött.

Látni téged, Jézus-baba.

Ne áruld el, mit tudsz. Ne áruld el nekik.

Mert akkor irigységből bántanak.

Jézus-baba, érdekes: ha üres a zsebem, a játékból kilökdösnek, de ha szebb valamim, agyon akarnak érte ütni.

Jézus-baba, tente-tente. Várj, betakarlak. Jól megleszünk mi ketten. Úgy sincs öcsikém.

Én vigyázok rád,

Te vigyázol rám.

Majd - ha már olvasni is megtanulsz - írok neked levelet is. Kívánságlistát.

Amit kérek, nem drága dolgok. Én inkább arra vágyom, Jézus-baba, anyukámnak ne legyen szüksége annyira pénzre, mert közben a lelkét is kifacsarják, s ez borzasztó lehet neki,

az új apukám legyen egy kicsit a régi

óvoda csak vasárnap legyen,

és az az egy darab maradék nagymamám öregedhessen meg végre.

A nagymamám nem az a versbeli, hanem

sárgabarackszínű haja van,

és lila a körme, mint az óvodánk fala. Mindig eszembe jut egyikről a másik.

De azért a nagymamám nem rossz, nehogy azt hidd, Jézus-baba.

Pénzt is ad, csak tilos elköltenem.

Matrica, vattacukor, mesekönyv. Ezek a legtilosabb költekezések.

A matrica ragad,

a vattacukor maszától,

a mesekönyv porfogó.

Majd, ha én keresem rá a pénzt.

De addig is, annyira szeretnék!

Van egy dobozom, a pénzemet abban tartom. Már majdnem tudok számolni. A nagymamám örül ennek, mert az életben ez a legfontosabb.

Csak már öregedne meg a nagymamám végre. Mert addig nincs idege a gyerekre.

Majd ha már végképp megöregszik, lesz neki rám idege is. Megígérte.

Hát ebben például segíthetnél, Jézus-baba. A nagymamám is biztosan szépen megköszönné.

Talán ma jön az alvás. Ma van a szeretet éjjele. Ez délutántól reggelig tart. Ilyenkor muszáj nekik szeretni.

Jézus-baba, meglátod, minden jóra fordul. Csak bízzál Te is bennem. Nem akarom, hogy meghalj. Nem akarom, hogy a felnőttek csúfoljanak. Az, akit a képen láttam felfeszítve, egy másik volt. Nem Te. Nem Téged.

Csak bízzál bennem, ez nem fog előfordulni újra, ezt nem szabad elkövetni minden évben, hogy télen megszületsz, és tavasszal mindig megölnék és nagy keservesen tudsz csak feltámadni

csicsija, Jézus-baba,

mi ketten tartsunk össze,

gyere hozzám játszótársnak, akkor is légy, ha nem látnak.

Isten éltesen, nyugodtan nőj csak nagyra, aztán alapíts majd egy csapatot, és vegyél be - legalább Te - abba a csapatba, engem, aki még nem tudtam egészen megjavulni, s ezért el vagyok küldve mindenhol

nyárra is maradj itt,

csak el ne áruld a terveinket, mert akkor ezek kidobnak a kukába, engem meg kiröhögnek, ahogy ez már lenni szokott idáig mindig

meleg

fény
álom.

Isten éltesse Titeket!

Névnaposaink:

Némethné Fauszt Melinda	december 2.
Sándor Melinda	december 2.
Pozsár Barbara	december 4.
Pólet Boriska	december 4.
Gyapay Borbála	december 4.
Németh Miklós	december 6.
Ecseri Miklós	december 6.
Schumicky Miklós	december 6.
Surján Lászlóné	december 12.
Lukácsházi Luca	december 13.
Klemm Luca	december 13.
Eleőd Ádám	december 24.
Pontifex János	december 27.
Németh János	december 27.
Tombor István	december 27.
Mécs Dávid	december 29.
Brenner Dávid	december 30.

Születésnaposaink:

Molnár Zsolt	december 2.
Lukács Vince	december 4.
Nagy Gergely	december 10.
Nagy Gergely	december 10.
Haraszi Kristóf	december 12.
Cser Tamás	december 14.
Szabó Péter	december 14.
Fazekas Hedvig	december 15.
Szalai Tamás	december 15.
Pozsár Barbara	december 19.
Havassy András	december 21.
Radó Ágoston	december 23.
Haraszi Kinga	december 24.
Tibor Attila Zoltán	december 28.
Berta Szabolcs	december 31.
Gálbory Sára	december 31.

Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szerkesztő	Bodonovich Katalin (kanka-lin@freemail.hu)
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs (gebaboy@cs.elte.hu)
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db
Megjelenik:	Minden hónap első vasárnapján